

Debreceni Ítéltábla

Bf.II.100/2026/7. szám

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, 2026. március 2. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta, majd kihirdette a következő

v é g z é s t :

A súlyos testi sértés vétsége miatt I.r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2025. június 12. napján kihirdetett 12.B.28/2024/81. számú ítéletét Terhelt1 II. rendű vádlott vonatkozásában helybenhagyja azzal, hogy a bevezető részben feltüntetett tárgyalási napok közül 2025. június 12. napján a határozat kihirdetésére került sor.

A másodfokú eljárás során felmerült 10 380 (tízezer-háromszáznyolcvan) Forint bűnügyi költséget Terhelt1 II. rendű vádlott köteles megfizetni külön felhívásra az államnak.

A másodfokú határozat ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A Miskolci Törvényszék a rendelkező részben írt ítéletével I.r. vádlott I. rendű és Terhelt1 II. rendű vádlottakat bűnösnek mondta ki 1 – 1 rendbeli testi sértés vétségében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 164. § (1) bekezdés, (9) bekezdés c) pont], míg a vádlottakat az 5 rendbeli állatkínzás büntettének [Btk. 244. § (1) bekezdés a) pont II. fordulat, (2) bekezdés a) pont] vádja alól felmentette. A törvényszék a vádlottakat 2-2 év fogház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre ítélte, melynek végrehajtását 4-4 év próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről, a bűnjelekről, valamint magánfél1 polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította. I. r. vádlottat 1.595.703.- forint, Terhelt1 II. rendű vádlottat 1.602.905.- forint bűnügyi költség viselésére kötelezte és megállapította, hogy 308.800.- forint bűnügyi költség az állam terhére marad.

[2] Az ítélettel szemben az ügyészség a vádlottak terhére jelentett be fellebbezést, az állatkínzás büntette miatti felmentés ellen és a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében. A vádlottak és védőik felmentés végett éltek jogorvoslattal.

[3] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.303/2025/3. számú átiratában az ügyészség által bejelentett fellebbezést módosította és azt kizárólag a büntetés súlyosítására irányuló részében tartotta fent. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, az érdemi felülbírálatot kizáró eljárási hibát nem vétett. Az ügy elbíráláshoz szükséges bizonyítékokat beszerezte és hiánytalanul, az iratok tartalmának megfelelően értékelte. A rendelkezésre álló bizonyítékokkal elemző módon összevetve körültekintően vizsgálta a vádlottak bűncselekmény elkövetését tagadó védekezését. A megállapított tényekből okszerű a vádlottak bűnösségére vont következtetés, a felmentést célzó fellebbezések a tényállás megalapozottságára tekintettel nem lehetnek eredményesek. A vádlottak az ingatlan kerítését nem ellenőrizték rendszeresen az általuk tartott ebek utcára való kijutásának megakadályozása érdekében. Mulasztásukra vezethető vissza, hogy a kutyák közül három kiszökött és a kerítéshez közel tartózkodó sértettet megtámadta. A cselekmény életveszélyt okozó gondatlanságból elkövetett súlyos testi sértés vétségének való minősítése a büntetőtörvény rendelkezéseinek megfelel.

[4] Az elsőfokú bíróság a helyesen meghatározott büntetés tételkeret és a közép mérték, továbbá a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülmények hiánytalan feltárása ellenére a bűncselekmény tényleges tárgyi súlyát nem megfelelően értékelte, ezáltal eltúlzottan enyhe büntetés szabott ki mindkét vádlottal szemben, mely nem szolgálja megfelelően a büntetési célokat és a bünteteskiszabási elveknek sem felel meg. A vádlottak hanyagságának igen súlyos a következménye lett a sértettre nézve. Az orvosszakértő által leírt számtalan, hosszú gyógytartamú és közvetlen életveszéllyel járó sérülés mellett reális esélye volt a halálos eredmény kialakulásának. Nyomatékos súlyosító körülmény, hogy a sértett maradandó fogyatékossgot és súlyos egészségromlást szenvedett, életlehetőségei ténylegesen minimálisra csökkentek, ezért a vádlottakkal szemben végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől gyakorlásától eltiltás mellékbüntetés kiszabása indokolt.

[5] I.r. vádlott I. rendű vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában előadta, hogy álláspontja szerint nem lehet megállapítani, hogy a védence ingatlana kerítésén mikor keletkezett a lyuk és azon a kutyák kijuthattak-e. A védence nem köteles minden nap ellenőrizni a kerítése folytonosságát, valamint a lyuk keletkezése nem volt ismert számára. Vitatta az elsőfokú bíróság bizonyíték-értékelő tevékenységét, részletesen elemezte a kinológus szakértő megállapításait, véleménye szerint a szakértő a szakvéleménye kiegészítésében kompetenciáját meghaladva bizonyíték értékelést végzett, amikor a biztonsági kamera felvételeket is elemezte. Elsődlegesen a védence bizonyítottság hiányában történő felmentését, másodlagosan a védencével szemben kiszabott büntetés enyhítését indítványozta, valamint az előzetes mentesítésben történő részesítése mellett az őt terhelő bűnügyi költség felülvizsgálatát.

[6] Terhelt II. rendű vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában előadta, hogy az elsőfokú ítélet részben megalapozatlanságban szenved, mivel a tényállás részben felderítetlen, ellentétes a lefolytatott bizonyítást érintő iratok tartalmával, valamint a megállapított tényekből további tényre a bíróság helytelenül következtet és az indokolási

kötelezettségét sem teljesítette maradéktalanul. Ezért indítványozta, hogy az ítéltábla a részbeni megalapozatlanságot kiküszöbölve, a tényállást az iratok és a kamerafelvételek alapján egészítse ki, illetve helyesbítse és erre tekintettel az elsőfokú ítéletet megváltoztatva, Terheltl II. rendű vádlottat a testi sértés vétségének vádjá alól mentse fel.

[7] Az ítéleti tényállásában tévesen került rögzítésre, hogy a sértett kutyák általi megtámadására füves közterületen került sor, valamint az 12 óra 50 perc körüli időben zajlott le, a tényállás ezen részének módosítását kérte. Előadta, hogy a törvényszék nem vette figyelembe azt a lehetőséget, hogy esetleg más kerítésen kívül lévő gazdátlan kutyák támadták meg a sértettet és nem vizsgálta azt, hogy a sértett észlelte-e a kerítésen belül lévő vádlotti ebeket, esetleg nem-maga provokálta-e ki azok támadását. A kerítésen a helyszíni szemle során rögzített lyuk támadás utáni mérete adott volt, ugyanakkor az nem állapítható meg, hogy a sértettet ért támadást megelőzően mekkora volt a kerítésen lévő hézag, esetleg azt a vádlotti kutyák a sértettel összefüggő támadásra figyelemmel tágították ki és a támadást követően jutottak ki rajta.

[8] Részletesen elemezte a bizonyítási eljárás során meghallgatott tanúk – tanú1, tanú6, tanú5- vallomásait, valamint szakértől kinológus szakértői véleményét és nyilatkozatát, utóbbi esetében rámutatva arra, hogy a szakértői kompetenciáját túllépve adott informatikai szakértői képesítés nélkül véleményt a kamerafelvételeken látottakról. A nyomozás során indokolatlanul maradt el DNS minták rögzítése a sértett ruházatán és a vádlotti ebek vonatkozásában, valamint nem végeztek ezek alapján genetikai vizsgálatot az egyezés tisztázása végett.

[9] A védencével szemben kiszabott joghátrány eltúlzottan súlyos, nem vette figyelembe, hogy a sértett a kutyák jelenléte ellenére, ezáltal az állatokat természetüknél, ösztöneiknél fogva provokálva ment a vádlotti ingatlan kerítéséhez egy magánterületen keresztül haladva, továbbá álláspontja szerint a bűnügyi költség megfizetésére kötelezés nem áll arányban a felmentő rendelkezéssel.

[10] Az ítéltábla Terheltl II. rendű vádlott vonatkozásában a Bf.II.544/2025/11-I. számú végzésével a büntetőeljárást elkülönítette, míg I.r. vádlott I. rendű vádlott vonatkozásában a 2026. február 11. napján megtartott nyilvános ülésen Bf.II.544/2025/11. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyta.

[11] Terheltl II. rendű vádlott vonatkozásában az elsőfokú ítélet elleni fellebbezéseket a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el, melyen az ügyészség átiratában foglaltakkal egyezően II. rendű vádlott vonatkozásában a büntetés súlyosításra irányuló fellebbezését fenntartotta azzal, hogy vagy végrehajtandó szabadságvesztés, vagy végrehajtásában hosszabb próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kerüljön kiszabásra vele szemben. II. rendű vádlott védője a

perbeszédében az írásbeli fellebbezésében előadottakat fenntartotta, Terheltl II. rendű vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

[12] A másodfokú bíróság – a bejelentett jogorvoslatok okára és irányára figyelemmel – a Be. 590.§ (1) és (2) bekezdése alapján a Be. 590. § (4) bekezdésére tekintettel az 1. tényállásban szereplő, sértettl sértett sérelmére megvalósított életveszélyes sérülést okozó súlyos testi sértés vétsége vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül. A revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, a tényállás megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, az indokolás helyességére, az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező – így a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára, a bűnügyi költségre vonatkozó – rendelkezésekre, függetlenül a fellebbezések okától és irányától.

[13] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont], sem olyan relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a)-d) pont], amely az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna és az ítélet hatályon kívül helyezését, így az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezné. A fellebbezésekben ilyen eljárási hibára történő hivatkozás nem is volt.

[14] A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és nagyrészt megalapozott tényállást állapított meg, mely azonban kisebb részben hiányos [Be. 592. § (2) bekezdés a) pont] és az elsőfokú bíróság által bizonyítottak talált tények tekintetében nem mindenben felelt meg az ügyiratok tartalmának [Be. 592. § (2) bekezdés c) pont], mely részbeni megalapozatlanságot az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság által megvizsgált bizonyítékokat érintő iratok tartalma alapján a következők szerint küszöbölte ki.

[15] Az ítéleti tényállás [19] bekezdésében írtakat – szakértől állattenyésztési igazságügyi szakértő véleménye és tanúl tanú vallomása alapján – kiegészíti: *„A fenti fajtájú, alacsony ingerküszöbvel rendelkező, agresszív viselkedésre hajlamos kutyáknál a falkában az őket jellemző egyedi tulajdonságaik miatt az ösztöneik által vezérelt viselkedés került előtérbe. Korábban már előfordult, hogy a vádlottak által tartott kutyák az ingatlanról kiszöktek úgy is, hogy az ingatlant körbevevő kerítést átugrották.”*

[16] Az ítéltábla egyetértve a védelem fellebbezésében írtakkal, a tényállás [20] és [21] bekezdéseiből a „közterületi” kifejezést „körbe nem kerített, üres telek” megállapítással helyettesíti, mivel a helyszíni szemle és a biztonsági kamerafelvételek alapján megállapítható, hogy a sértett a közterületi járdáról bement a vádlotti ingatlanl szomszédos üres telekre és itt érte a kutyák támadása, és a rendelkezésre álló adatok szerint a szomszédos ingatlan nem közterület, hanem magántulajdonban áll.

[17] Az ítéleti tényállás [21] bekezdésének első sorában írtakat pontosítja akként, hogy „2022. április 11. napján 12 óra 50 perctől *követő* időpontban, ...”, mivel a kamerafelvételek alapján megállapítható, hogy a sértettet ért kutyatámadást közvetlenül nem rögzítette, ugyanakkor a felvétel alapján megállapítható, hogy 12 óra 50 perckor érkezik a helyszínre a sértett, majd 13 óra 26 perckor észleli I.r. vádlott I. rendű vádlott a vele történeteket.

[18] Az ítéleti tényállás [22] bekezdést, annak első mondatát követően szakértői állattenyésztési igazságügyi szakértő véleménye alapján egy további mondattal egészíti ki: „*A vádlottak által tartott, falkában élő kutyák a falka etológiai viselkedéséből fakadóan külső hatásokra támadással reagálnak, a kutyák a vádlotti lakóházzal szomszédos elhagyott telket saját territóriumnak tekintették, ezért látva a sértettet, aki mint idegen behatoló az általuk megjelölt territóriumba belépett, őt azonnal ki akarták iktatni, ártalmatlanítani.*”

[19] Az ítéleti tényállás [22] bekezdés második mondatát az alábbiak szerint helyesbíti és egészíti ki: „*A sértett a bokor mögött tartózkodott, amikor a vádlottak kutyái közül legalább kettő, de legfeljebb három a kerítés alján lévő lyukon keresztül kiszökött az udvarról és a sértettre támadtak.*” Ugyanezen [22] bekezdést annak második mondatát követően (az utolsó mondatát megelőzően) a biztonsági kamerafelvételek alapján kiegészíti: „*13 óra 10 perckor egy kóbor eb jelent meg az úton - a sértettet ért támadás helyszínétől távolabb -, mely kutya észlelve a sértett támadó ebeket, a helyszínről távozott. 13 óra 14 perckor a lakóházban tartózkodó I.r. vádlott I. rendű vádlott az utcára néző ablak redőnyét felhúzta, majd 13 óra 26 perckor előbb az ház udvarára, majd az utcára kilépve a kutyáit szólította, melyek közül kettő kutya az üres szomszédos telek felől jelent meg. I.r. vádlott I. rendű vádlott által telefonon értesített tanú 13 óra 43 perckor érkezett meg a helyszínre és az üres telek vádlotti ingatlan felőli oldala irányába indult.*” Ugyanezen [22] bekezdést egy további mondattal egészíti ki: „*A sértett támadásában részt vett ebek a sértett ruhájának darabjait, a sértett testéről letépett hajcsomót, bőrének darabjait áthurcolták a vádlotti ingatlan területére, a kerítésen belülre.*”

[20] A fenti pontosításokkal és kiegészítésekkel az 1. tényállás teljes mértékben megalapozottá vált, és a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú ítélkezés alapját képezte.

[21] A védő lényegében a bizonyítékok okszerű értékelésén keresztül támadta a megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz kötöttség alapvető fellebbezési perjogi szabálya folytán eredményre nem vezethetett. A fellebbezés fő iránya annak sérelmezése volt, hogy a bíróság az II. rendű vádlott védekezésével szemben a tényállást miért a terhelő bizonyítékokra alapította. Ennek pedig az elsőfokú bíróság logikus, okszerű magyarázatát adta, a már megvizsgált bizonyítékok újraértékelése tartalmi és formai okból is kizárt a tényállás megalapozottsága miatt. Részletesen indokolta a törvényszék, hogy miért találta megállapíthatónak, hogy a vádlottak gondozásában lévő ebek hajtották végre a támadást sértettl sértettel szemben, ezzel az ítéltábla is maximálisan egyetértett. A nyomozás során lefoglalt kamerafelvételek alapján egyértelműen megállapítható, hogy a sértettet nem

gazdátlan eb/ebek támadták meg. A bűncselekménnyel érintett helyszínen, körbe nem kerített elhagyott üres telken az események ideje alatt gazdátlan eb nem látható. A helyszíntől távolabb az utcán egy gazdátlan eb tűnt fel 13 óra 10 perckor, mely állat meg sem közelítette a támadás helyét, sőt ellentétes irányba távozott. Ezen kóbor eb magatartása, viselkedése - igazságügyi szakértő megállapításai alapján – igazolja, hogy észlelve a vádlotti kutyákat, inkább elmenekült a helyszínről. Szintén a vádlotti kutyák támadását támasztja alá a helyszíni szemle jegyzőkönyvének megállapításai, mely szerint a lyukkal érintett kerítés belső oldalán vérgyanús szennyeződésen túl több emberi biológiai maradványt is találtak, melyek alapján megállapítható az is, hogy a vádlotti ebek már a támadást megelőzően a kerítés hézagján kijutottak, illetve azon keresztül visszatértek az ingatlanra és ezidő alatt interakcióba kerültek a sértettel. Önmagában az a védői felvetés, hogy a lyuk keletkezésének ideje nem állapítható meg, nem zárta ki annak lehetőségét, hogy az már a támadást megelőzően megvolt.

[22] Az ítéltábla – egyetértve a védői fellebbezésben írtakkal – indokoltnak tartja megállapítani, hogy az ügybe bevont igazságügyi állattenyésztési szakértő szakvéleménye valóban túlterjeszkedett a szakterületén, mikor szakvéleménye kiegészítésében részletesen elemezte a kamerafelvételeken látottakat és tett arra megállapításokat. Ugyanakkor az is megállapítható, hogy szakvéleményében és annak kiegészítéseiben az ügyben érintett kutyák, valamint viselkedésük vonatkozásában tett szakértői megállapításai egyértelműek, ellentmondásmentesek, ezért azok bizonyítékként felhasználhatóak.

[23] Terhelt¹ II. rendű vádlott és védője a perorvoslati nyilatkozataikban új tényre, új bizonyítékra nem hivatkoztak, amelyek az elsőfokú eljárás során nem merültek volna fel. A védő a fellebbezés indokolásában az elsőfokú bíróság bizonyíték-mérlegelő tevékenységét támadta, mely bizonyítékok másodfokú bíróság általi felülmérlegelését eredményezné, mely a megalapozottá tett tényállásból eredően nem lehetséges.

[24] A védelmi fellebbezésben felvetettek nyomán a sértett²ről és a kutyákról történő DNS minta rögzítésének és ezek vonatkozásában a genetikai szakértői vizsgálat elvégzésének elmaradása kapcsán az ítéltábla rámutat arra, hogy egyrészt sértett² olyan súlyos – életveszélyes – sérüléseket szenvedett el, hogy az azonnali ellátása volt indokolt, melynek során idegen DNS-sel szennyeződhetett teste, ruházata, így a jelentős költséggel járó genetikai szakértői vizsgálat irrelevánssá vált, valamint kellő bizonyíték állt rendelkezésre, hogy a bíróság megnyugtatóan tudjon dönteni a büntetőjogi felelősség kérdésében.

[25] A II. rendű vádlott felmentéséhez vezető eltérő tényállás megállapítását a tényálláshoz kötöttségnek a Be. 591. § (1) bekezdésében írt szabályai kizárják. A bizonyítékokat közvetlen megvizsgáló és a tényállást megállapító elsőfokú bíróság minősül az ún. ténybírósnak. Amennyiben az elsőfokú bíróság bizonyíték-értékelése törvényes és logikai hibában nem szenved, a megalapozott vagy megalapozottá tett tényállás felülmérlegelésére nincs perjogi lehetőség. Az elsőfokú bíróság részletesen megindokolta, hogy mely bizonyítékok alapján állapította meg a tényállást. A bizonyíték-értékelő tevékenysége a törvénynek és a bírói gyakorlatnak is megfelel. Indokolási kötelezettségét is megfelelően teljesítette és részletesen számot adott arról, hogy mely bizonyítékokra

alapítottnak állapította meg Terhelt1 II. rendű vádlott büntetőjogi felelősségét, és miért nem fogadta el a védekezését. Ezért nem volt arra eljárásjogi lehetőség, hogy a másodfokú bíróság az II. rendű vádlottat felmentse.

[26] A tényálláshoz kötöttség elvi indokát a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése adja, ami szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelése és védett mikénti értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.). Mindezen elvek érvényre juttatása garantálja az elsőfokú bíróság ún. ténybíróági jellegét. Ezen elvek a felülbírált ügyben maradéktalanul érvényesültek, így a felmentésre irányuló perorvoslat eredményre nem vezethetett.

[27] Az elsőfokú bíróság büntethetőségi akadály hiányában törvényesen vont következtetést Terhelt1 II. rendű vádlott bűnösségére, és az elkövetéskor hatályos büntető törvény helyes alkalmazása mellett cselekményének minősítése is megfelel az anyagi jogi szabályoknak, büntethetőséget kizáró ok nem áll fenn.

[28] Terhelt1 II. rendű vádlottnak és védőjének fellebbezése azonban a sértett2 sérelmére elkövetett cselekményt illetően nem csupán a tényállás, hanem a bűnösség, illetve az elkövetési magatartás és az eredmény közötti oksági kapcsolat meglétének vitatásán keresztül sérelmezte II. rendű vádlott bűnösségének megállapítását.

[29] A gondatlan bűncselekmények büntetőjogi felelősségének megállapításánál alapvetően abból kell kiindulni, hogy az elkövetőt milyen gondossági kötelezettség terheli.

[30] A Btk. 8. § értelmében gondatlanságból követi el a bűncselekményt, aki

- előre látja cselekményének lehetséges következményeit, de könnyelműen bíz az elmaradásában (tudatos gondatlanság, luxoria), vagy
- cselekménye lehetséges következményeit azért nem látja előre, mert a tőle elvárható figyelmet vagy körültekintést elmulasztja (hanyag gondatlanság, negligencia).

[31] Az elsőfokú bíróság ítéletében kellő részletességgel rögzítette azon jogszabályi háttérrel, melyek alapján II. rendű vádlott, mint állattartó milyen kötelezettségekkel tartozik a kutyák gondozás során, így az állatok védelméről és kíméletéről szóló 1998. évi XXVIII. törvény 5. § (1) bekezdése egyértelműen rögzíti, hogy az állattartó gondoskodni köteles az állat szökésének megakadályozásáról.

[32] Jelen esetben az eredményhez, azaz a sértett sérüléseihez elvezető oksági folyamat része volt, hogy a vádlottak nem gondoskodtak az általuk falkában tartott, alacsony ingerküszöbvel rendelkező, agresszivitásra hajlamos, korábban már a kerítést átugorva is kiszökött ebek megfelelő őrzéséről, újabb szökésük megakadályozásáról. Ezen kötelezettségek elmulasztása és a sértett sérülése közötti okozati összefüggés egyértelműen megállapítható, azaz jelen ügyben bekövetkezett eredmény és a kutyatartó vádlottak mulasztása közötti összefüggés is kimutatható.

[33] Jelen esetben Terheltl II. rendű vádlott terhére a törvényszék álláspontjától eltérően a hanyag gondatlanság (negligencia) állapítható meg, ugyanis a magatartása következményének lehetőségét azért nem látta előre, mert a tőle elvárható figyelmet, körültekintést elmulasztotta. Ekkor a bűnösség alapja a megkívánt és elvárható „rágondolás” hiánya (Kúria Bhar.384/2014/4.).

[34] Az, hogy a vádlottól milyen figyelem vagy körültekintés volt elvárható, illetve az elvárható figyelem vagy körültekintés tanúsítása esetén milyen következményt látott előre, kétlépcsős gondolati folyamatban vizsgálható. Az első egy objektív mércéhez – társadalmi követelményhez – való alkalmazkodás, azaz az objektív gondossági köteleesség vizsgálata. Azon eset, amikor nem foglalkozás gyakorlásáról, hanem magánemberi viszonylatról, tevékenységről van szó, különösen nagy körültekintést igényel, mivel e viszonylat a társadalmi tapasztalat, gyakorlat által határolt (Kúria Bfv.721/2013/9.).

[35] A hanyag gondatlanság körében a különös norma megszegésének tényéből rendszerint levezethető a tettes szubjektív értelemben vett gondatlansága is (EBH2010.2206.). Mint ahogyan arra az elsőfokú bíróság utalt, az állattartó gondoskodni köteles az állat szökésének megakadályozásáról [1998. évi XXVIII. törvény 5. § (1) bekezdés]. Az ebről nem elsősorban fajtája, hanem egyedi viselkedésének következményeként ítélezhet a hatóság (2011. évi CLVIII. törvény 6. §-hoz fűzött indokolás). A vádlottak által tartott ebek falkában élve az egyedi tulajdonságaik következtében veszélyesnek minősülnek, függetlenül attól, hogy azokat a hatóság nem minősítette veszélyesnek. A kutyák veszélyesnek minősülő egyedi viselkedésével pedig a vádlottak teljes mértékben tisztában voltak, mint ahogy azzal is, hogy a falkában élő, alacsony ingerküszöbvel rendelkező, staffordshire terrier fajtájú, nagytestű kutyák fokozottabb őrzést igényelnek, különösen azért, mert már korábban is kiszabadultak az ingatlanról, ezért ennek lehetőségével számolnia kellett.

[36] Terheltl II. rendű vádlott gondosságra való képessége adott volt, a tőle elvárható gondosság esetén pedig felismerhette volna cselekménye lehetséges következményeit. Tőle, mint állattartótól elvárható volt a nagyobb fokú körültekintés a kutyák tartása során, ennek körében a kutyák kiszabadulását gátló kerítés folytonosságának az ellenőrzése, illetve olyan kerítésről való gondoskodás, amelyen keresztül az ebek kiszökése az ingatlanról nem lehetséges. Ez esetben azonban a bűnösség alapja nem a magatartás jellege és következményeire „rágondolás” és ebben a tudatban való végrehajtás, hanem éppen a megkívánt és elvárható „rágondolás” hiánya, azaz az eredményt éppen azért okozta, mert nem gondolt magatartása lehetséges következményeire, pedig gondolnia kellett volna arra. Akkor

járt volna el helyesen, ha arra alkalmas módon törekszik megakadályozni kutyáinak szökését, de nem ezt tette. Objektív gondossági kötelességét megszegte, holott adottságai alapján (szubjektív feltétel) kellő rá gondolás esetén a megfelelő magatartásra és előrelátásra képes lett volna (Kúria Bfv.544/2015/9.). Terheltl II. rendű vádlott a tőle elvárható gondosságot elmulasztotta akkor is, ha nem észlelte a kerítés meghibásodását, illetve akkor is, ha olyan kerítést tartott fenn, amelyen a kutyák annak átugrása útján képesek keresztül jutni (Kúria Bhar.384/2014/4.).

[37] A büntetés kiszabásakor irányadó bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság feltárta és Terheltl II. rendű vádlottal szemben az enyhítő és súlyosító körülményeket a nyomatékuknak megfelelően értékelve, a büntetési célok elérésére alkalmas, tetterányos büntetést szabott ki, helytállóan megválasztva a joghátrányokat. Azok neme és mértéke kellően szolgálja az általános és egyéni megelőzés elvét, továbbá megjeleníti az egyéniesítés és a belső arányosság következményét is. Ezért az ítéltábla nem tartotta indokoltnak a törvényszék által kiszabott büntetés súlyosítását vagy enyhítését.

[38] Az előzetes mentesítést tekintve az ítélezési gyakorlat szerint az arra való érdemesség vizsgálata során az elkövető személyiségét, életvitelét, a bűncselekmény jellegét és az elkövetés körülményeit összevetve kell állást foglalni. A törvényszék helytállóan vizsgálta Terheltl II. rendű vádlott vonatkozásában az előzetes mentesítés lehetőségét és kellő részletességgel számot adott ítéletében, hogy miért nem tartotta indokoltnak annak alkalmazását, mellyel az ítéltábla maga is egyet értett (elsőfokú ítélet [125] bekezdés). Az igen súlyos következményekkel járó, a sértett életminőségének jelentős romlását eredményező bűncselekményt tagadó vádlottat a másodfokú bíróság sem tartotta érdemesnek arra, hogy a Btk. 102. § (1) bekezdés alapján előzetes mentesítésben részesítse.

[39] Törvényesen rendelkezett az elsőfokú bíróság az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező járulékos kérdésekről, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről és a bűnjelekről, ezért a Be. 590. § (7) bekezdésében foglalt intézkedés szükségessége nem merült fel.

[40] A Be. 574. § (5) bekezdése alapján a bíróság a bűncselekmény tárgyi súlyához képest aránytalanul nagy bűnügyi költség egy részének megfizetése alól mentesítheti a vádlottat. A törvényszék helyesen járt el, amikor az életveszélyt okozó testi sértés vétségét érintő bűnügyi költség megfizetésére kötelezte Terheltl II. rendű vádlottat, figyelemmel arra, hogy annak részbeni megfizetése alóli mentesítés az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlya miatt nem indokolt.

[41] A másodfokú bíróság döntése nem ellentétes az elsőfokú bíróság ítéletével, ezért határozata ellen a Be. 615. § (1), (2) bekezdésre figyelemmel másodfellebbezésnek nincs helye.

Debrecen, 2026. március 2.

Dr. Répássy Árpádné Dr. Német Laura s. k.
a tanács elnöke

Dr. Sörös László s. k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Elek Balázs s.k.
a tanács tagja

Záradék: A Miskolci Törvényszék 12.B.28/2024/81. számú ítélete Terheltl II. rendű vádlott vonatkozásában a Debreceni Ítéltábla Bf.II.100/2026/7. számú végzésével a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. március 2.

Dr. Répássy Árpádné Dr. Német Laura s. k.
a tanács elnöke